

Ook kinderpsychiaters hebben suggesties over de manier waarop kinderen na een terroristische aanslag geholpen kunnen worden. De Franse kinderpsychiater Prof. Pierre Delion, bijvoorbeeld, die zich in Rijsel in opdracht van burgemeester Martine Audrey bezig houdt met geweld van en tegenover kinderen, zegt dat het belangrijk is om kinderen die getuige zijn van vreselijke gebeurtenissen (zoals deze terroristische aanslagen) te helpen de gruwelijke feiten psychisch te verwerken: "Het is belangrijk dat ze volwassenen vinden waarmee ze in dialoog kunnen gaan om samen na te denken en samen woorden te zoeken voor de gruwelijkheden waar ze als kind niets van begrijpen." Hij stelt voor om dit niet individueel te doen, maar als georganiseerde groep waar de kinderen hun affectieve beleving met elkaar kunnen delen". Het is volgens hem al een vorm van psychische begeleiding om – los van het gezin – voor kinderen zo'n gelegenheden te organiseren waar ze kunnen discussiëren over de choquerende gebeurtenissen.

Annick Faniel, die in Brussel werkt bij het CERE (Centre d'Expertise et de Ressources pour l'Enfant) schreef na de aanslagen tegen Charlie Hebdo een tekst waarin ze uiteenzet waarom "tekenen" een manier van expressie en van socialisering is, als kinderen erge dingen meemaken (*Faniel. Retour sur l'attentat contre Charlie Hebdo. Le dessin : un moyen d'expression et de socialisation pour l'enfant*)

In het algemeen denken we dat elke creatieve manier van zich uitdrukken (tekenen, toneel spelen, zelf foto's maken, gedichten en teksten schrijven...) kan helpen om traumatische gebeurtenissen te transformeren tot iets wat (op de duur) een eigen plaats kan vinden in de psyche en in het leven van het kind.